

Viața în biserica primară

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Toți împreună erau nelipsiți de la _____ în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu _____ și _____ de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau _____ înaintea întregului norod.”
(Faptele apostolilor 2:46,47)

Biserica primară era foarte însuflețită de ideea scurtării timpului. Modul în care răspunsese Isus la întrebarea despre instaurarea Împărăției mesianice, lăsând neelucidată chestiunea timpului (Faptele 1:6-8), permitea interpretarea că totul depindea de venirea Duhului și de încheierea misiunii apostolice. De aceea, în Ziua Cincizecimii, primii credincioși au crezut că toate condițiile fuseseră împlinite: primiseră Duhul Sfânt și vestiseră Evanghelia la toată lumea. Nu în sensul că ar fi plecat din Ierusalim și ar fi străbătut lumea, ci pentru că lumea venise la ei (Faptele 2:5-11).

Pasul următor a fost detașarea bisericii de bunurile materiale. Considerând că timpul era scurt, creștinii au vândut tot ce aveau și s-au dedicat învățaturii și părtășiei, continuând să dea mărturie despre Isus, însă doar în Ierusalim. Viața cu bunurile puse în comun, deși benefică pentru săraci, a devenit în curând o problemă și a fost necesară intervenția lui Dumnezeu pentru păstrarea unității bisericii. Și, tot atunci, credincioșii au început să întâmpine împotrivire. Cu toate acestea, credința lor a rămas de neclintit.

După ce relatează evenimentul de la Cincizecime, Luca prezintă câteva aspecte ale vieții bisericii din Ierusalim: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Faptele 2:42). Potrivit versetului 46, învățarea avea loc la templu, iar părtășia, în casele credincioșilor.

Curtea templului era împrejmuită cu porticuri acoperite și rabinii aveau obiceiul să dea învățătură în aceste locuri. Faptul că primii creștini stăruiau în învățătura apostolilor ne dovedește că darul Duhului nu i-a condus la o religie contemplativă, ci la un proces intens de învățare sub îndrumarea apostolilor, a căror învățătură a fost confirmată prin semne și minuni (vers. 43).

Părtășia spirituală a fost un alt semn distinctiv al religiei primilor creștini. Credincioșii erau mereu împreună, nu doar la templu, ci și acasă, unde mâncau, sărbătoreau Cina Domnului și se rugau (vers. 42,46). Ei își exprimau astfel speranța în revenirea apropiată a lui Isus și în reîntâlnirea cu El în Împărăția mesianică (Matei 26:29).

Casele particulare au avut un rol esențial în viața bisericii primare. Credincioșii mai participau încă la serviciile zilnice de la templu (Faptele 3:1), iar în Sabat probabil că mergeau la sinagogă alături de concetățenii lor iudei (Iacov 2:2), însă serviciile religioase creștine distincte erau îndeplinite în case particulare.

1. Care era unul dintre aspectele importante ale părtășiei primilor creștini?

Faptele 2:44,45 _____

Faptele 4:34,35 _____

Crezând că sfârșitul era aproape, ei s-au gândit că posesiunile materiale, „proprietatea personală” (ca să folosim o expresie mai

actuală), nu mai contau atât de mult. Și li s-a părut potrivită utilizarea în comun a resurselor materiale. Nu mai aveau de ce să-și facă griji pentru viitor, fiindcă Mesia Însuși avea să Se îngrijească de nevoile lor în Împărăția Sa (Luca 22:29,30). În acest mod, se simțeau mai uniți și exemplificau practic iubirea frățască.

Cu câtă generozitate oferi din ceea ce ai primit de la Domnul?

Luni, 16 iulie

Vindecarea unui olog

În Faptele 3:1, se relatează că Petru și Ioan s-au suit la templu pentru serviciul de rugăciune de la ora 3 după-amiază. Aceasta ne arată că, în perioada de început, credința bisericii avea în esență caracter iudaic. Cu alte cuvinte, apostolii nu mergeau la templu doar pentru a da învățătură sau pentru a câștiga noi convertiți, ci pentru că erau iudei și, ca atare, erau devotați tradițiilor religioase iudaice (Faptele 20:16; 21:17-26), cel puțin până la momentul acela. Acolo au săvârșit o minune cu răsunet asupra întregului norod (Faptele 3:1-10), minune care i-a oferit lui Petru ocazia de a ține o nouă cuvântare.

2. Ce idei principale a transmis Petru în cuvântarea sa?

Faptele 3:12-26

Cinci idei principale caracterizau propovăduirea creștină primară: Isus este Hristosul care a pățimit (vers. 18); Dumnezeu L-a înviat din morți (vers. 15); El a fost proslăvit în cer (vers. 13); El va veni iar (vers. 20); și pocăința este necesară pentru iertarea păcatelor (vers. 19).

Este în principiu același mesaj pe care îl transmitem și noi astăzi, doar că într-un alt context. Apostolii lucrau încă în mediul evreiesc, în care nu le cereau oamenilor să treacă de la o religie la alta, ci doar să treacă de la vechiul legământ la noul legământ. Ei făceau deja parte din poporul lui Dumnezeu și nu le mai rămânea decât să-L primească pe Hristos și să aibă experiența nașterii din nou care urmează după primirea reală a lui Isus.

Chiar dacă situația de atunci era diferită de cea de astăzi, mesajul este același: Hristos a murit pentru păcatele noastre, a înviat și va reveni. Doar El oferă mântuirea. Răstignirea Lui, învierea și revenirea Lui trebuie să se afle în centrul modului în care vestim astăzi cele trei solii îngerești din Apocalipsa 14.

„Dintre toți cei care poartă numele de creștini, adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să fie primii în ce privește înălțarea lui Hristos în fața lumii. Propovăduirea soliei îngerului al treilea cere să fie prezentat adevărul despre Sabat. Acest adevăr trebuie să fie predicat alături de altele aflate în solie, dar marele centru de atracție, Isus Hristos, să nu fie lăsat pe dinafară. Crucea este locul unde bunătatea și credințioșia se întâlnesc, unde dreptatea și pacea se sărută. Păcătosul trebuie să fie determinat să privească la Golgota și să se încreadă în meritele Mântuitorului cu o credință simplă, ca a unui copil, acceptând neprihănirea Sa și încrezându-se în mila Sa.” – Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, ed. 2004, p. 116

Marți, 17 iulie

Apariția împotrivirii

Succesul bisericii a atras în scurt timp împotrivirea unor conducători din Ierusalim. Templul se afla sub conducerea marelui-preot și a preoților celor mai de seamă, în majoritate saducheii. Marele-preot era totodată președintele Sinedriului, format la data aceea, în principal, din saducheii și fariseii. Saducheii nu credeau în înviere și au fost foarte deranjați de învățătura dată de Petru și Ioan că Isus a

înviat din morți. Apostolii au fost arestați de gărzile templului și au fost reținuți până a doua zi, când au fost aduși înaintea Sinedriului (Faptele 4:1-7).

3. Când au fost întrebați în numele cărei autorități acționaseră, ce răspuns a dat Petru? Ce idee transmisă de el indirect a fost considerată extrem de periculoasă de către membrii Sinedriului?

Faptele 4:1-18 _____

Faptul că membrii Sinedriului le-au pus o întrebare cu privire la autoritate trădează o îngrijorare legată de putere. Petru le-a răspuns că minunea fusese făcută în Numele lui Isus și, mai mult, că mântuirea vine doar de la Isus. Apostolii se aflau în fața celui mai înalt for iudaic, dar erau în slujba unei autorități net superioare. Ei erau niște oameni simpli, niște pescari galileeni fără educație; însă, prin curajul și elocvența lor, i-au impresionat pe cei prezenți. Ideea transmisă de Petru și rămasă nesesizată de conducători a fost aceea că apostolii erau plini de Duh Sfânt, exact așa cum anunțase Isus (Matei 10:16-20).

Neputând nega minunea – întrucât omul vindecat se afla și el de față, membrii Sinedriului le-au poruncit apostolilor să nu mai propovăduiască. Ei s-au temut de mesaj la fel de mult ca de popularitatea tot mai mare a mișcării. N-au luat în considerare dovezile și au permis ca prejudecățile și instinctul de autoconservare să le dicteze acțiunile.

Răspunsul dat de Petru la sfârșit se numără printre versetele cele mai prețioase din cartea Faptelor apostolilor: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Faptele 4:19,20).

Gândește-te la dorința de a deține puterea și la pericolele pe care le prezintă ea, la orice nivel și în orice context. De ce trebuie să avem grijă cum ne comportăm în acest domeniu?

Miercuri, 18 iulie

Anania și Safira

În biserica primară, punerea laolaltă a bunurilor nu era obligatorie, în sensul că nu era o condiție stabilită pentru a fi primit în biserică. Au existat însă câțiva oameni care au inspirat întreaga comunitate prin generozitatea lor. Un exemplu este Barnaba (Faptele 4:36,37), care va îndeplini un rol important mai târziu în carte.

Au existat totuși și câteva exemple negative care amenințau să dezbină biserica din interior, exact în momentul în care au fost lansate atacuri asupra ei din exterior.

4. Ce lecții ne transmite relatarea următoare?

Faptele 5:1-11 _____

Luca nu ne prezintă toate detaliile, însă este evident că problema fundamentală a lui Anania și a Safirei nu a fost încercarea de a păstra banii, ci aducerea practicii înșelăciunii în biserică. Păcatul lor nu a fost urmarea unui imbold de moment, ci a unui plan premeditat, a fost o încercare deliberată de a-L „ispiti” pe Duhul Sfânt (Faptele 5:9). Ei nu erau obligați să-și vândă terenul și să doneze banii bisericii. Ei singuri și-au luat acest angajament, dar poate că au urmărit un anumit interes personal sau poate că și-au dorit să obțină influență în comunitate printr-un aparent act de caritate lăudabil.

Probabil că de aceea i-a pedepsit Dumnezeu atât de aspru. Chiar dacă viața la comun a bisericii se datora convingerii că Isus era pe punctul să revină, o faptă ca aceea făcută de Anania și Safira, atunci

când biserica abia prinsese viață, putea diminua importanța loialității față de Dumnezeu și îi putea influența negativ pe credincioși. Faptul că nu se amintește că lui Anania i s-ar fi dat șansa la pocăință, cum se menționează în cazul Safirei (vers. 8), se poate datora conștientizării conștientizării.

Ideea fundamentală este că ei au păcătuit de la început și până la sfârșit, iar păcatul este o problemă gravă înaintea lui Dumnezeu (Ezechiel 18:20; Romani 6:23), chiar dacă El nu-l pedepsește întotdeauna pe loc. El amână pedeapsa ca să ne aducă aminte că este îndelung răbdător (2 Petru 3:9).

De ce trebuie să avem grijă să nu forțăm limitele harului, așa cum au încercat acești doi credincioși din biserica primară?

Joi, 19 iulie

A doua arestare

Apostolii au fost instrumentul prin care Dumnezeu a rostit pedeapsa pentru păcat, ca în cazul lui Anania și al Safirei, dar tot ei au fost instrumentul prin care El le-a oferit har păcătoșilor. Vindecările miraculoase pe care le-au săvârșit (Faptele 5:12-16) erau dovada palpabilă că Duhul Sfânt lucra prin ei. Este surprinzător faptul că oamenii ajunseseră să creadă că până și umbra lui Petru putea să-i vindece. Cazul cel mai asemănător din Evangheliile este cel al femeii care s-a vindecat după ce a atins poala hainei lui Isus (Luca 8:43,44). Totuși Luca nu afirmă că umbra lui Petru avea într-adevăr putere vindecătoare, ci că oamenii credeau că avea. Dumnezeu S-a îndurat de ei, chiar dacă circula printre ei o astfel de superstiție.

În orice caz, cu cât apostolii erau mai plini de Duh Sfânt și cu cât semnele și minunile se înmulțeau, cu atât mai invidioși deveneau conducătorii religioși. S-a dispus astfel arestarea lor pentru a doua oară (Faptele 5:17,18). Abia după evadarea lor miraculoasă (vers. 19-24) și după o altă cuvântare plină de curaj a lui Petru, au început unele autorități să ia în calcul o posibilă intervenție a forțelor supranaturale.

5. Ce argumente a adus Gamaliel pentru a-i convinge pe membrii Sinedriului să nu-i omoare pe apostoli?

Faptele 5:34-39

Sinedriul era controlat de saducheii, fariseii formând o minoritate influentă. Gamaliel era fariseu și învățător al Legii. El era atât de respectat de iudei, încât ajunsese să fie numit de aceștia „rabban” („învățătorul nostru”) și nu doar „rabbi” („învățătorul meu”). Pavel s-a numărat printre discipolii lui (Faptele 22:3).

Gamaliel le-a reamintit de alte două mișcări rebele din istoria recentă a Israelului care atrăseseră simpatizanți și care provocaseră tulburări, dar care dispăruseră după ce conducătorii lor fuseseră omorâți. El a desprins de aici învățătura că mișcarea creștină avea să dispară repede dacă era de origine umană. Pe de altă parte, dacă era de la Dumnezeu, așa cum pretindeau apostolii, ce șanse aveau să o oprească? Sfatul lui a fost convingător. Apostolii au fost bătuți cu nuiiele și li s-a interzis încă o dată să vorbească în Numele lui Isus.

Ce ne spune relatarea aceasta despre valoarea unui sfat bun? Cum să fim mai deschiși la sfaturi, chiar și în situațiile în care ele sunt contrare planurilor noastre?

Vineri, 20 iulie

Un gând de încheiere

„Noi suntem administratori și Domnul nostru, la plecare, ne-a încredințat misiunea de a ne îngriji de cei din casa Sa, cărora El a venit în lumea aceasta să le slujească, și de interesele Sale. El S-a întors la cer lăsându-ne nouă această responsabilitate și ne cere să veghem și să așteptăm arătarea Lui. Să fim credincioși față de încrederea care ne-a fost acordată, ca nu cumva, venind pe neașteptate, să ne găsească dormind.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 8, ed. 2017, p. 37

„Oamenilor trebuie să li se întipărească bine în minte gândul că jurămintele și angajamentele pe care și le iau pentru cauza lui Dum-

nezeu sunt sacre. În general, se consideră că angajamentele acestea n-ar fi la fel de obligatorii ca un act prin care un om îi promite ceva altui om. Însă este mai puțin sacru și obligatoriu dacă este luat față de Dumnezeu? Oare, pentru că obligația pe care și-a asumat-o nu este formulată în termeni de specialitate și nu este impusă de lege, creștinul o poate nesocoti? Niciun document și niciun contract juridic nu este mai obligatoriu decât un angajament luat față de cauza lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1056

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Corinteni 13 – Galateni 6

1. Împotriva a ce anume nu avem nicio putere?

2. Ce „nu se întemeiază pe credință”?

3. De ce se temea Pavel în privința galatenilor?

4. În ce ne îndeamnă Pavel „să nu obosim”?

Istoria mântuirii, cap. 21

5. Ce impresie a vrut Domnul să îndepărteze din mintea israeliților, când i-a interzis lui Moise să intre în Țara Făgăduită?

Obiective

- La nivelul cunoștințelor:** Membrii grupei să observe că este important să răspundem corect la chemarea Evangheliei.
- La nivelul sentimentelor:** Să hrănească noua relație cu Dumnezeu și cu biserica Sa.
- La nivel practic:** Să ia decizia de a-și trăi credința și de a le vorbi altora despre ea.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Principalele reacții

- A. La ce reacții pozitive și negative ne putem aștepta din partea noilor convertiți?
- B. Cum să respingem reacțiile negative și cum să le întărim pe cele pozitive?

II. Sentimente: Susținerea noilor relații

- A. Ce a făcut biserica primară pentru a susține noile relații?
- B. Ce factori întăresc/slăbesc relațiile dintre credincioși?
- C. Ce rol are dăruirea altruistă în proclamarea Evangheliei și în consolidarea bisericii?

III. Practic: Împlinirea misiunii în ciuda obstacolelor

- A. Cum a făcut față biserica primară problemelor cu care s-a confruntat pe măsură ce a crescut la număr?
- B. Ce părere ne-am format despre diferiții membri ai bisericii primare: Barnaba, Pavel, Anania și Safira?

Rezumat: Biserica se implică nu numai în împlinirea misiunii Evangheliei, ci și în dejucarea planurilor lui Satana de a o împiedica să-și îndeplinească misiunea.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Faptele 2:41-47.

Ideea de bază: Revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii a produs două mari minuni în rândul ucenicilor (Faptele 2:40-47). În primul rând, ei au înțeles caracterul universal al Evangheliei: Isus este Mântuitor pentru „pentru voi, pentru copiii voștri” (adică pentru evrei), dar și „pentru toți cei care sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va

chema Domnul, Dumnezeu nostru” (Faptele 2:39). În al doilea rând, ucenicii au înțeles că dezvoltarea, creșterea bisericii nu depinde de ce pot face oamenii, ci de ce poate face Duhul Sfânt dacă ei studiază Cu-vântul, au părtășie spirituală și o viață de credință și de mărturie.

Botezul în Numele lui Isus și primirea Duhului Sfânt sunt doar primii pași prin care devenim parte a familiei lui Dumnezeu. După acești pași inițiali, urmează alți pași importanți: stăruirea în învățătură, creșterea în părtășie, „frângerea pâinii”, viața de rugăciune personală și publică, vizitele din casă în casă, trăirea unei vieți simple și creșterea bisericii (vezi Faptele 2:42-47). Discutați despre importanța dezvoltării vieții de biserică pe toate aceste planuri.

Discuție: „Sub instruirea lui Hristos, ucenicii fuseseră ajutați să simtă nevoia după Duhul Sfânt. Sub învățătura de la Duhul, ei au primit calificarea finală și au pornit în lucrarea vieții lor.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 35. Observă în acest citat cele două expresii: „sub... Hristos” și „sub... Duhul”. Ce înseamnă ele pentru tine?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Studiul de săptămâna aceasta evidențiază trei aspecte ale bisericii: o comunitate a celor mântuiți; un colectiv viu și care se identifică cu Isus; și un colectiv care are parte de minuni, de unitate, dar și de probleme.

Comentariu biblic

I. Biserica: o comunitate a celor mântuiți

(Revezi împreună cu grupa Faptele 2:42-45; 4:34,35.)

„Mântuiți-vă” (Faptele 2:40). Acesta a fost ultimul apel adresat de Petru în predica sa de la Cincizecime. Ce a vrut să spună prin aceasta? Tot el ne răspunde: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos” (n.t. – „acestei generații corupte”, NTR). Mântuirea înseamnă două lucruri. În primul rând, înseamnă să respingem starea de ticăloșie, de decădere morală, și să ieșim din ea; să ne pocăim de păcat și să respingem tentațiile lui. Iar în al doilea rând, înseamnă să aparținem cu totul și fără nicio rezervă Celui care ne mântuiește, lui Isus. Mântuirea devine o realitate pentru cel care respinge continuu păcatul și care acceptă complet chemarea lui Isus. Persoanele care au această experiență a mântuirii formează biserica, trupul lui Hristos. Mântuirea precedă intrarea ca membru în biserică.

Noul Testament utilizează cuvântul „biserică” pentru a traduce grecescul *ekklesia*, care literar înseamnă „chemat afară”. Cel mai frecvent, „biserică” se referă la cei chemați din păcat la neprihănire, de la gravitarea în jurul propriei persoane la gravitarea în jurul lui Hristos, de la lucrurile efemere din lumea aceasta la realitățile nepieritoare din casa de sus. Cei „chemați” cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Îl primesc ca Mântuitor și Domn și se adună ca să studieze cuvântul Său, să I se închine ca Domn și să le dea vestea despre El celor ce nu-L cunosc. Credința, părtășia, studiul, închinarea și mărturia sunt câteva dintre caracteristicile esențiale ale bisericii. La aceste particularități S-a gândit Isus când a făcut făgăduința: „Voi zidi biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18).

De discutat: „Acea care, la Ziua Cincizecimii, au fost înzestrați cu putere de sus n-au fost scutiți mai departe de ispită și încercări.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 38

Apartenența la biserică nu ne garantează rămânerea în Hristos sau o viață fără tristețe și suferință. Ce trebuie să facem pentru a rămâne în trupul lui Hristos, în ciuda adversităților și ispitelor?

II. Biserica: un colectiv viu, care se identifică cu Isus

(Revezi împreună cu grupa Faptele 3; 4:1-31.)

Dacă este vie, biserica va crește. La Cincizecime, trei mii de oameni proveniți din circa cincisprezece regiuni ale lumii în care se vorbeau limbi diferite L-au primit pe Isus ca Domn și Mântuitor și au fost umpluți cu Duhul Sfânt. Așa și-a început biserica existența și „Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (Faptele 2:9-11,41,47). Din momentul acela, în istoria lumii a pătruns un nou element care a înfruntat sistemele religioase și filosofice și care a anunțat că „Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus... răstignit” (Faptele 2:36). Din această cauză, toți oamenii vor fi chemați să dea socoteală de modul în care se raportează la Isus: dacă Îl primesc ca Mântuitor personal, au parte de viața veșnică; dacă Îl refuză și Îl ignoră, au parte de moartea veșnică. Răstignirea Sa face astfel diferența dintre viața veșnică și moartea veșnică. Cei care aleg să se identifice cu Domnul răstignit formează trupul Său viu.

De discutat: „Fiecare creștin vedea în fratele său o descoperire a iubirii și a bunăvoinței divine. (...) Năzuința credincioșilor era să descopere asemănarea cu caracterul lui Hristos și să lucreze pentru extinderea Împărăției Sale.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, pp. 37–38. Noi, creștinii de astăzi, avem obligația de a imita această experiență a primilor credincioși. Concret, cum putem să o imităm?

III. Biserica: un grup de credincioși care au parte de minuni, de unitate, dar și de probleme (*Revezi împreună cu grupa Faptele 3; 4; 5:1-11.*)

Prin inițiativa divină și prin membrii bisericii, care sunt oameni, experiența bisericii este marcată de minuni, de unitate, dar și de necazuri.

În primul rând, observă minunea creșterii: „Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor” (Faptele 2:47). Creșterea bisericii primare este amețitoare: 12, 120, 3 000, alte persoane care se adaugă zilnic, 5 000 (Faptele 4:4), iar până la sfârșitul secolului, lumea întregă a devenit „parohia” ei și țintă a evanghelizării. Minunea continuă pe măsură ce Evanghelia le este predicată tuturor și îi aduce libertate unui olog din naștere, unui om într-o situație disperată. Ologul acesta suferea fizic, era marginalizat și era condamnat să cerșească un ban sau o bucată de pâine de la cei care veneau la templu. În cuvintele lui Petru a găsit însă o scânteie de speranță: „Argint și aur n-am, dar ce am îți dau: «Numele lui Isus Hristos din Nazaret»” (Faptele 3:6). În acest Nume a primit porunca să se ridice și să umble. Instantaneu, prin nervii morți și prin țesuturile moarte ale trupului său a început să curgă puterea nevăzută a lui Isus, iar el „dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble” (Faptele 3:8). Isus rămâne până astăzi sursa noastră de mântuire, regenerare și revigorare.

În al doilea rând, observă cât de unită era biserica primară, dar și de ce tragedii a fost lovită. Biserica nu era una doar „în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Faptele 2:42), ci și în lucrurile materiale (Faptele 4:34,35). Dragostea față de Dumnezeu și conviețuirea cu frații de credință prin folosirea în comun a mijloacelor materiale au devenit simbolul vizibil al părții lor: „Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște.” Barnaba, „a vândut un ogor pe care-l avea, a adus banii și i-a pus la picioarele apostolilor” (Faptele 4:36,37), dând un prim exemplu

în acest sens. Experiența lui cu Hristos era completă. Recunoștința lui era totală și fără rezerve, caracterul lui, curat, viața lui, transformată și transparentă. El îl cunoștea pe Isus și Isus îl cunoștea pe el. El a devenit motorul din spatele bisericii puternice din Antiohia și din spatele activității lui Pavel de apostol (Faptele 9:27; 11:25,26). Dar tot în biserică s-au găsit și germenii tragediei: biserica este locuința celor credincioși, dar pătrund în ea și oameni egocentrici; ea este compusă din oameni buni și cu tact, precum Barnaba, dar și din oameni avari și prefăcuți, ca Anania și Safira (Faptele 5:1-11). Autenticitatea comunității creștine este permanent pusă la îndoială de falsitatea declarațiilor și experiențelor unora.

De discutat: În ce privește conviețuirea celor credincioși cu cei necredincioși în biserică, avem pilda cu grâul și neghina și pilda cu oile și caprele (Matei 13:24-30; 25:31-46). Cum putem face distincție între aceste două categorii de oameni?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

„Urmează lumina pe care o ai. Hotărăște-te să păzești ceea ce știi din Cuvântul lui Dumnezeu. În Cuvântul acesta se află puterea și chiar viața Lui. (...) Tu clădești pe Cuvântul lui Dumnezeu, iar caracterul tău se va forma după modelul caracterului lui Hristos.” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericităților*, ed. 2011, pp. 126–127

Întrebări

1. Ce înseamnă să fii creștin? Ce legătură are aceasta cu intrarea ca membru în biserică și cu păstrarea neîntreruptă a acestei calități?
2. Ce influență are asupra vieții noastre, în cadrul bisericii, modul în care ne raportăm la Cuvântul lui Dumnezeu?

4. ACTIVITATE

Discutați la grupă despre deosebirile dintre Barnaba și Anania și Safira din punctul de vedere al caracterului.

1. Probabil că toți trei au cunoscut adevărul la fel de bine. Atunci cum de au adus în viața lor roade atât de diferite?
2. Cum e posibil ca niște intenții atât de bune să se sfârșească într-un dezastru spiritual?